

Ὁ παραλογισμός τῆς ἁμαρτίας (Νικολόπουλος Ἱερώνυμος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Θλιβερή διαπίστωση, ἡ ἐποχή μας ἔχοντας ξεχάσει τόν Θεό, ξεχνάει καί τόν Νόμο του, τό θέλημά του, τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο! Οἱ πολλοί, παρασυρμένοι ἀπό μία κοινωνία πού ἐνθαρρύνει τήν ἀνηθικότητα, γοητευμένοι ἀπό τίς τεχνολογικές καί ἄλλες δυνατότητες πού σπρώχνουν πρὸς ἓνα νέο ἦθος χωρίς ἀρχές καί περιορισμούς, πιστεύοντας τά «κηρύγματα» περὶ ἀπόλυτης ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, πορεύονται στή ζωή τους ἀψηφώντας τήν ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος, παραθεωρώντας τίς προειδοποιήσεις γιά πνευματικούς κινδύνους καί ἠθικές συνέπειες, ἀπορρίπτοντας ἀξίες καί ἰδανικά. Τό ἀποτέλεσμα; Πότε ἄλλοτε στήν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν ὑπῆρχε καταγεγραμμένος τόσος ἀνθρώπινος πόνος, τέτοια φρίκη ἀπό πρωτοφανή ἐγκλήματα, διαρκῶς αὐξανόμενη κατάπληξη γιά τό τί μπορεῖ νά μεθοδεύσει ὁ ἄνθρωπος...

Κι ὅμως, ἡ πρόσφατη ἱστορία παρέχει ἐπαρκεῖς ἐνδείξεις γιὰ τό ποῦ καταντᾶ ὁ ἄνθρωπος ὅταν παραθεωρεῖ τό θεῖο θέλημα καί ἀκολουθεῖ τό δικό του ἀτελές καί ἐμπαθές. Μόνον ὁ εἰκοστός αἰώνας ἔχει νά ἐπιδείξει δύο παγκοσμίους πολέμους μέ ἑκατόμβες ἑκατομμυρίων θυμάτων καί πληγές διαρκεῖς ἕως σήμερα. Ἔχει καταγράψει ἄπειρες ἱστορίες ἐκμετάλλευσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν ἄνθρωπο· εἴτε σέ ἐπίπεδο κρατῶν, λ.χ. ἀποικιοκρατία· εἴτε σέ ἐπίπεδο ἐθνῶν, λ.χ. γενοκτονίες· εἴτε σέ ἐπίπεδο προσώπων, λ.χ. σαρκικά ἁμαρτήματα, ναρκωτικά, τοκογλυφία, ἀπάτες κ.λπ. Κι ὅμως, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐπιμένει νά ἐναγκαλίζεται τήν ποικίλη ἁμαρτία, ἀντί νά τήν πολεμᾶ, ἀρνούμενος νά παραδεχθεῖ ὅτι αὐτό εἶναι ἡ καταστροφή του.

«Τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας»

Σήμερα τό Εὐαγγέλιο παρουσιάζει μέσα ἀπό τή γνωστότερη, ἴσως, παραβολή, τόν παραλογισμό τῆς ἁμαρτίας. Κι αὐτό ἀποτυπώνεται ἤδη ἀπό τήν ἀρχή. Ὁ νεώτερος γιός ἀπευθύνεται στόν πατέρα του μέ τρόπο ἐπιτακτικό καί, χωρίς κἄν νά παρακαλέσει, τόν προστάζει νά τοῦ δώσει ὅ,τι τοῦ ἀναλογεῖ ὡς μερίδιο ἀπό τήν πατρική περιουσία! Προσοχή! Ὁ πατέρας εἶναι ἐν ζωῇ καί ἐπομένως, δέν τίθεται θέμα κληρονομιάς περιουσίας. Ὅσο ὁ γονιός ζεῖ, εἶναι ὁ νόμιμος ιδιοκτῆτης τῆς περιουσίας του καί δέν ἔχει τό δικαίωμα τό ὁποιοδήποτε τέκνο του νά διεκδικεῖ τά ὅσα πιθανολογεῖ ὅτι μετά τόν θάνατο τοῦ γονιοῦ του θά κληρονομήσει. Κι ὅμως, ὁ νεώτερος γιός ἐγείρει ἀπαίτηση ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει δικαίωμα... Εἶναι τό βασικό λάθος τοῦ ἀνθρώπου. Ξεχνᾷ ὅτι ὁ κόσμος ἀνήκει στόν Δημιουργό Θεό καί δρᾷ σάν σφετεριστής.

Πῶς ἀντιδρᾷ ὁ πατέρας; «Διεῖλεν αὐτοῖς τόν βίον»! Μοιράζει τήν περιουσία καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ ἀπαιτητικός γιός δέν παίρνει ἀπό λόγια, δέν θά τόν ὠφελοῦσε ἡ θεωρητική συμβουλή, ἀλλά πρέπει νά πάθει γιὰ νά μάθει, ὥστε στή συνέχεια νά θεραπευθεῖ! Συνακόλουθα, ὁ νεώτερος γιός ἔχοντας ἐμπιστοσύνη μόνο

στόν ἑαυτό του καί θεωρώντας ὅτι ὅλα τά μπορεῖ, «μετ' οὐ πολλάς ἡμέρας συναγαγών ἅπαντα ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν». Πραγματώνεται ἔτσι, τό πρῶτο βῆμα πρός τήν ἁμαρτία, αὐτό πού οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «ἀναχώρηση», δηλαδή ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό καί τό θέλημά του.

Ποιά ἡ συνέχεια; Ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ Πατέρες κι ὅπως περιγράφεται στήν παραβολή, ἀκολουθεῖ ἡ ἀθλιότητα. Πάντα ἡ ἁμαρτία προκαλεῖ πνευματική κατάντια, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό τήν προσβολή τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Τό δόλωμα μιᾶς κάποιας ἀρχικῆς ἠδύτητας τό ἀκολουθεῖ τό ἀγκίστρι τῆς ὀδύνης, τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου. Ὅποιος πιστεύει ὅτι ἡ κόλαση βιώνεται μόνο στήν ἄλλη ζωή, κάνει πολύ μεγάλο λάθος. Ἡ ἐμπειρία τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ βίωση τῆς κόλασης καί ἡ θεώρηση τῆς ζωῆς ὡς μιᾶς φρίκης χωρίς τέλος. Γι' αὐτό καί οἱ ἀνειρήνευτες καταστάσεις στήν καθημερινότητα, γι' αὐτό καί ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ψυχοπαθολογικῶν φαινομένων στήν ἐποχή μας, γι' αὐτό καί ἡ κλιμάκωση τοῦ μαρτυρίου τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

«Ἐλθὼν εἰς ἑαυτόν»

Πῶς ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ὅλ' αὐτά; Ἡ παραβολή μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἄσωτος συνῆλθε στόν ἑαυτό του, δηλαδή συνειδητοποίησε τήν κατάστασή του, ὄχι τόσο τῆς ὑλικῆς, ἐξωτερικῆς ἐξαθλίωσης, ὅσο τῆς ἐσωτερικῆς, πνευματικῆς κατάντιας, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐγωιστικῶν ἐπιλογῶν. Ξεκινᾷ ἔτσι ἡ μεταμέλεια, μιά ἄγουρη, πρώτη μορφή μετάνοιας, πού ὅμως, πρέπει νά ἐξελιχθεῖ καί νά ὠριμάσει, γιατί ἀλλιῶς ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος νά ἐγκλωβισθεῖ ὁ ἄνθρωπος στήν αὐτολύπηση καί σ' ἕναν ἰδιότυπο ἐγωισμό θλίψης γιά τά ἄστοχα λάθη στά ὁποῖα περιέπεσε κι ὄχι ἐπειδή πίκρανε τόν Ἅγιο Θεό.

Τί κάνει στή συνέχεια ὁ Ἄσωτος; Ἐπανέρχεται στήν οἰκία τοῦ πατρός! Δέν καταφεύγει ὅπουδήποτε τοῦ ὑπόσχονται ἀνακούφιση, ἀλλά ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ βεβαιότητα τῆς ἀνάπαυσης. Κι ἐπανέρχεται ἀποφασισμένος νά ὁμολογήσει τό λάθος καί νά διαρρήξει τή σχέση μέ τό παρελθόν του. Τί συμβαίνει μετά; Πραγματοποιεῖται ἡ ἀποκατάστασή του, μέσα ἀπό ἕναν ὑπέροχο διάλογο μεταξύ τοῦ συνειδητοποιημένου γιοῦ καί τοῦ πάντα ἀναμένοντος Πατέρα. Μεταμέλεια, ἐπάνοδος, ἀποκατάσταση, τά τρία στάδια τῆς μετάνοιας πού σημασιοδοτοῦν τήν πνευματική ζωή καί ὠριμότητα.

Ἀδελφοί μου, ἡ προαιώνια ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας προειδοποιεῖ γιά τήν πίκρα καί τό καταστρεπτικό τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἐπιπόλαιος ὅμως, ἄνθρωπος, πιστεύει ὅτι «ξέρει καλύτερα»... Ἄντί νά ἀντλήσει ἀπό τήν πνευματική πείρα, περιφρονεῖ διδάγματα, ἀρχές καί ἀξίες καί πορεύεται προκλητικά μέ ὄπλο του τήν ἔπαρση καί τόν ἐγωισμό. Εἶναι θέμα χρόνου νά καταστεῖ θύμα τοῦ μισόκαλου διαβόλου, νά

πονέσει καί νά γευθεῖ τήν ἀπογοήτευση καί ἀπελπισία τῆς ἀμαρτίας. Βεβαίως, ὁ Θεός πάντα περιμένει κι ἡ ἄπειρη ἀγάπη του ξέρει ὅλα νά τά θεραπεύει. Ἄς ἀπορρίψουμε λοιπόν, τόν παραλογισμό τῆς περιπέτειας τῆς ἀμαρτίας καί ἄς προσέξουμε τίς προειδοποιήσεις τῆς θείας ἀγάπης!

Πηγή: agiazoni.gr